

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
28. august 2015

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-125/14	Iron & Smith Sagen vedrører: 1) Kan det eksisterende renommé i en medlemsstat være tilstrækkeligt til at godtgøre et EF-varemærkes renommé som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i direktiv 2008/95/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (herefter »direktivet«), selv i det tilfælde, hvor ansøgningen om registrering af et nationalt varemærke, over for hvilket der er rejst indsigelse under påberåbelse af et sådant renommé, er indgivet i et andet land end den pågældende medlemsstat? 2) Kan de af Den Europæiske Unions Domstol fastsatte principper om reel brug af EF-varemærket finde anvendelse inden for rammerne af de territoriale kriterier, der anvendes i forbindelse med bedømmelsen af et EFvaremærkes renommé? 3) Såfremt indehaveren af det ældre EF-varemærke har godtgjort EFvaremærkets renommé i andre lande end den medlemsstat, hvortil ansøgningen om national registrering er indgivet – og disse lande udgør en væsentlig del af Den Europæiske Unions område – kan det da uanset ovenstående kræves, at der også for så vidt angår den pågældende medlemsstat fremlægges tilstrækkelige beviser? 4) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, kan der da – i betragtning af de særlige kendetegn ved det indre marked – opstå en situation, hvor det varemærke, som i vid udstrækning anvendes i en væsentlig del af Den Europæiske Union, er ukendt for den relevante nationale forbruger, og hvor den anden betingelse for at kunne	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	03.09.15

	påberåbe sig registreringshindringen i direktivets artikel 4, stk. 3, således ikke er opfyldt, eftersom der ikke er risiko for, at varemærkets renommé eller særpræg påføres skade eller udnyttes utilbørligt? Såfremt dette er tilfældet, hvilke forhold skal indehaveren af EF-varemærket da godtgøre, for at den nævnte betingelse bliver opfyldt?			
C-396/14	MT Højgaard et Züblin Sagen vedrører: Skal ligebehandlingsprincippet i artikel 10, jf. artikel 51, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF fortolkes således, at det i en situation som den foreliggende er til hinder for, at en ordregiver tildeler ordren til en tilbudsgiver, der ikke havde ansøgt om prækvalifikation og derfor ikke var prækvalificeret?»	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Kammeradvokaten Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Transportministeriet	MF	08.09.15
C-115/14	RegioPost Sagen vedrører: 1) Skal artikel 56, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en ufravigelig national bestemmelse, der pålægger ordregivende myndigheder kun at give kontrakter til virksomheder, såfremt disse selv og deres underentreprenører [org. s. 3] ved tilbudsgivningen skriftligt har forpligtet sig til at betale de af deres ansatte, der deltager i udførelsen af ordren, en statsligt fastsat mindsteløn, der kun gælder for offentlige, men ikke for private kontrakter, når der ikke findes en generel lovpligtig mindsteløn og ej heller en almindeligt gældende overenskomst, der er bindende for de potentielle ordremodtagere og eventuelle underentreprenører? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal EU-retten vedrørende offentlige kontrakter, herunder artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som § 3, stk. 1, tredje punktum, i delstatsloven vedrørende sikring af overholdelse af kollektive overenskomster og mindsteløn i forbindelse med offentlige kontrakter, hvori det ufravigeligt kræves, at et bud udelukkes, såfremt en økonomisk aktør ikke allerede ved tilbudsgivningen i en særskilt erklæring forpligter sig til at udvise en adfærd, som den pågældende i tilfælde af en ordretildeling også uden afgivelse af denne erklæring ville være kontraktligt forpligtet til at udvise?	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet	GA	09.09.15
C-106/14	FCD et FMB Sagen vedrører: »Når en »artikel« som omhandlet i forordning nr. 1907/2006 (Reach) er sammensat af flere elementer, der hver især opfylder definitionen af »artikel« i nævnte forordning, finder de forpligtelser, der følger af forordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 33, da kun anvendelse på den samlede artikel eller på hvert enkelt element, der opfylder definitionen af »artikel«?»	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen	Dom	10.09.15

C-67/14	<p>Alimanovic</p> <p>Sagen vedrører: 1) Gælder ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 – med undtagelse af udførselsforbuddet i artikel 70, stk. 4, i forordning (EF) nr. 883/2004 – også for de særlige, ikke-bidragspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 70, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er – og i så fald i hvilket omfang – begrænsninger af ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 tilladt på grundlag af bestemmelser i nationale retsfor skrifter til gennemførelse af artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF, ifølge hvilke adgangen til disse ydelser altid er udelukket, når en unionsborgers opholdsret i den anden medlemsstat alene udspringer af dennes status som arbejds-søgende? 3) Er artikel 45, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 18 TEUF, til hinder for en national bestemmelse, som i alle tilfælde nægter unionsborgere, der som arbejdssøgende kan påberåbe sig deres ret til fri bevægelighed, en socialydelse, der tjener til at sikre eksistensgrundlaget og samtidig også letter adgangen til arbejdsmarkedet, for den periode, hvor en opholdsret kun gælder arbejdssøgning, og uafhængigt af tilknytningen til værtsmedlemsstaten?</p>	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Social- og Indenrigsministeriet	Dom	15.09.15
---------	--	--	-----	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-127/14	<p>Surmačs</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal punkt 7 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger fortolkes således, at den heri opstillede liste over personer, som skal anses for tilknyttet det pågældende kreditinstitut, og som skal nægtes retten til den garanterede godtgørelse, er udtømmende? [org s. 10] 2) Kan en person, som i medfør af sin stillingsbeskrivelse har ret til at planlægge, koordinere og føre tilsyn med en del af kreditinstitutets virksomhed eller skal udøve en funktion, men ikke med kreditinstitutets virksomhed som helhed, og som ikke har mulighed for at give instrukser til eller vedtage bindende beslutninger for andre personer, anses for et medlem af ledelsen i et kreditinstitut eller en anden af de i punkt 7 i direktivets bilag I omtalte personer? Skal der tages hensyn til indholdet af nævnte del af kreditinstitutets virksomhed eller af den nævnte funktion? 3) Skal punkt 7 i direktivets bilag I fortolkes således, at en medlemsstat kan nægte at udbetale den garanterede godtgørelse til en person, der i medfør af de rettigheder og forpligtelser, som er anført i vedkommendes stillingsbeskrivelse, ikke kan anses for</p>	Finanstilsynet	Dom	02.09.15

	<p>leder, men som faktisk har en betydelig indflydelse på kreditinstituttets lederes eller på kreditinstituttets personligt ansvarlige personers beslutninger? Er det i den sammenhæng relevant, at indflydelsen, der udelukkende er uformel, er afledt af personens autoritet, kompetencer og kendskab i forbindelse med kreditinstituttets virksomhed?</p>			
C-333/14	<p>The Scotch Whisky Association</p> <p>Sagen vedrører: 1. »Skal EU-retten under overholdelse af den fælles markedsordning for vin, navnlig forordning (EU) nr. 1308/2013, fortolkes således, at det er lovligt for en medlemsstat at vedtage en national foranstaltning, der foreskriver en minimums-detailsalgpris for vin, som står i forhold til mængden af alkohol i det solgte vare, og som dermed afviger fra grundlaget for den frie prisdannelse ved markeds kræfter, der ellers ligger til grund for markedet for vin?«</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen</p>	GA	03.09.15
C-110/14	<p>Costea</p> <p>Sagen vedrører: »Skal artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at definitionen af begrebet »forbruger« omfatter eller ikke omfatter en fysisk person, der udøver erhvervet som advokat og indgår en kreditaftale med en bank uden angivelse af formålet med lånet, såfremt det fremgår af den omhandlede aftale, at den pågældende fysiske persons advokatkontor er kautionist?«</p>	Justitsministeriet	Dom	03.09.15

C-141/14	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Bulgarien</p> <p>Påstande: Eftersom Republikken Bulgarien ikke til fulde har integreret de vigtige fuglebeskyttelsesområder i det særligt beskyttede område »Kaliakra«, har den ikke udlagt de områder, som med hensyn til antal og udstrækning er bedst egnede til beskyttelse af biologiske arter, i henhold til bilag I til direktiv 2009/147/EF, (1) og de regelmæssigt tilbagevendende trækfuglearter, som ikke er anført i bilag I, i det geografiske sø- og landområde, hvor direktiv 2009/147/EF finder anvendelse, som særligt beskyttet område.</p> <p>Republikken Bulgarien har følgelig tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, i direktiv 2009/147/EF. Republikken Bulgarien har ved godkendelsen af projekterne »AES Geo Enerdzhi« OOD, »Uindteh« OOD, »Brestiom« OOD, »Disib« OOD, »Eko Enerdzhi« OOD og »Longman Investement« OOD i det vigtige fuglebeskyttelsesområde »Kaliakra«, der ikke er blevet udlagt som særligt beskyttet område, men som havde skullet have været udlagt som et sådant, tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, i direktiv 2009/147/EF, som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol i sagerne C-96/98 og C-374/98.</p> <p>Republikken Bulgarien har ved godkendelsen af projekter i det særligt beskyttede område »Kaliakra«, i området af fællesskabsbetydning »Kompleks Kaliakra« og i det særligt beskyttede område »Belite Skali« (»Kaliakra uind pauar« AD, »EVN enertrag Kavarna« OOD, »TSID — Atlas« EOOD, »Vertikal — Petkov i s-ie« OOD, golfbane- og spa-kurstedet »Treyshan Klifs Golf end Spa Rezort« OOD), tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, i direktiv 92/43/ EØF (2), som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol i sagerne C-117/03 og C-244/05, idet den ikke har truffet de passende foranstaltninger for at undgå forringelsen af naturtyperne og levestederne for biologiske arter samt forstyrrelser af arter, for hvilke områderne er blevet udpeget. Republikken Bulgarien har derved, at de kumulative virkninger af de projekter, der er blevet godkendt på det vigtige fuglebeskyttelsesområde, der ikke er blevet udlagt som særligt beskyttet område, »Kaliakra« (»AES Geo Enerdzhi« OOD, »Uindteh« OOD, »Brestiom« OOD, »Disib« OOD, »Eko Enerdzhi« OOD og »Longman Investement« OOD) ikke er blevet efterprøvet på en egnet måde, tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 4, stk. 2 og 3, og bilag III, nr. 1), litra b), i direktiv 2011/92/EU (3).</p> <p>Republikken Bulgarien tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljøstyrelsen Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	03.09.15
C-235/14	<p>Safe Interenvios</p> <p>Sagen vedrører: De præjudicielle spørgsmål vedrører fortolkningen af artikel 11, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF om forebyggende foranstaltninger mod</p>	Finanstilsynet	GA	03.09.15

	anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.			
C-321/14	<p>Colena</p> <p>Sagen vedrører: Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1223/2009 af 30. november 2009 om kosmetiske produkter (kosmetikforordningen) fortolkes således, at et produkt, der ikke falder ind under denne forordning, skal opfylde kravene i kosmetikforordningen, alene fordi det på yderemballagen meddeles, at der er tale om et »kosmetiskøjentilbehør underlagt EU-kosmetikdirektivet«?</p>	Miljøstyrelsen	Dom	03.09.15
C-346/14	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med artikel 288 TEUF, idet den i forbindelse med tilladelsen til opførelsen af et vandkraftværk ved floden Schwarzen Sulm ikke anvendte bestemmelsen i artikel 4, stk. 1, sammenholdt med artikel 4, stk. 7, i direktiv 2000/60/EF korrekt. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljøstyrelsen	GA	03.09.15
C-422/15	<p>Pujante Rivera</p> <p>Sagen vedrører: 1. Såfremt midlertidigt ansatte, hvis ansættelseskontrakter er blevet opsagt med den begrundelse, at de er midlertidige, skal anses for ikke at være omfattet af anvendelsesområdet for og beskyttelsen i medfør af direktiv 98/59 om kollektive afskedigelser i henhold til dettes artikel 1, stk. 2, litra a), (præjudicielt spørgsmål i sag C-607/13, der verserer for Domstolen), er det da i overensstemmelse med direktivets formål, at de midlertidigt ansatte derimod medregnes med henblik på at bestemme, hvor mange ansatte der »normalt« arbejder i virksomheden, og med henblik på at beregne den numeriske tærskel for kollektive afskedigelser (10 % eller 30 ansatte), der er fastsat i direktivets artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i)? 2. Tilladelsen til at »sidestille« »opsigelser« med »afskedigelser«, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), andet afsnit, i direktiv 98/59, er betinget af, »at antallet af afskedigelser udgør mindst fem«. Skal dette fortolkes således, at denne betingelse henviser til de »afskedigelser«, som arbejdsgiveren tidligere har foretaget i henhold til direktivets artikel 1, stk. 1, litra a), og ikke til minimumsantallet af »sidestillede afskedigelser«, der skal foreligge, for at den nævnte sidestilling kan finde sted? 3. Omfatter begrebet »opsigelser af arbejdskontrakter, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv«, som defineret i artikel 1, stk. 1, sidste afsnit, i direktiv 98/59, opsigelse af kontrakten efter aftale mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren, som, selv om den sker på arbejdstagerens initiativ, er et resultat af en forudgående ændring af ansættelsesvilkårene, som</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	03.09.15

	arbejdsgiveren har foretaget på grund af problemer i virksomheden, og hvor arbejdstageren sluttelig modtager et beløb svarende til en godtgørelse for uberettiget afskedigelse?			
C-526/13	Fast Bunkering Klaipėda Sagen vedrører: Skal artikel 148, litra a), i direktiv 2006/112 fortolkes således, at bestemmelserne heri vedrørende momsfrigørelse ikke kun finder anvendelse på leveringer til en driftsherre af et fartøj, som anvendes til sejlads i rum sø, og som anvender varerne til forsyninger til fartøjet, men også på andre leveringer end til fartøjets driftsherre, dvs. til ukendte mellemmand, når den endelige anvendelse af varerne er kendt på forhånd og behørigt fastslået på leveringstidspunktet, og beviser, som bekræfter dette, er indleveret til afgiftsmyndigheden i overensstemmelse med kravene i lovgivningen?	Sofartsstyrelsen	Dom	03.09.15
T-245/13	Det Forenede Kongerige mod Kommissionen Påstande: Kommissionens afgørelse 2013/123/EU af 26. februar 2013, der udelukker visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt, fra EU-finansiering, annulleres for så vidt angår en post i bilaget, der vedrører en ekstrapoleret korrektion på 5,19 % for udgifter afholdt i Nordirland i regnskabsåret 2010 på et beløb af 16 513 582,57 EUR (jf. EUT 2013 L 67, s. 31). Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.09.15
T-503/12	Det Forenede Kongerige mod Kommissionen Påstande: Kommissionens afgørelse 2012/500/EU af 6. september 2012, der udelukker visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt, fra EU-finansiering, annulleres for så vidt angår fire poster i bilaget, der vedrører en fast korrektion på 5 % for udgifter afholdt i Nordirland i regnskabsåret 2008 (beløb på 277 231,60 EUR og 13 671 558,90 EUR) og i regnskabsåret 2009 (beløb på 270 398,26 EUR og 15 844 193,29 EUR) (EUT L 244, s. 11). Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.09.15
C-297/14	Hobohm Sagen vedrører: Kan en forbruger i henhold til artikel 15, stk. 1, litra c), andet alternativ, sammenholdt med artikel 16, stk. 1, andet alternativ, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 21, s. 1) anlægge sag ved retten på det sted, hvor han har bopæl, mod en medkontrahent, der udøver erhvervmæssig virksomhed i en anden af Den Europæiske Unions medlemsstater, når den aftale, der er genstand for sagen, ganske vist ikke direkte henhører under den del af medkontrahentens erhvervmæssige virksomhed, der er rettet mod forbrugerens bopælsmedlemsstat, men aftalen imidlertid skal sikre, at det tilsigtede økonomiske	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	08.09.15

	resultat af en tidligere indgået og allerede afviklet aftale mellem parterne nås, og denne tidligere aftale var omfattet af anvendelsesområdet for de indledningsvist anførte bestemmelser?			
C-300/14	Imtech Marine Belgium Sagen vedrører: 1) Tilsidesættes artikel 288 (konsolideret version) i traktaten af 25. marts 1957 om traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, såfremt Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2004 af 21. april 2004 om indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav ikke anvendes direkte, fordi – den belgiske lovgiver har undladt at gennemføre denne forordning i belgisk lovgivning, og – den belgiske lovgiver har undladt – uanset der i belgisk ret er hjemmel til efterfølgende anfægtelse af udeblivelsesdomme og til [org. s. 7] anke – at indsætte en prøvelsesprocedure i lovgivningen?	Justitsministeriet	GA	08.09.15
C-489/14	A Sagen vedrører: 1. Hvordan skal udtrykket »fastslået« i artikel 19, stk. 1 og 3, [i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 forstås i en situation, hvor: a. sagsøgeren i sagen for den ret, ved hvilken der først er anlagt sag (»den første sag«), praktisk taget ikke tager nogen skridt i den første sag ud over det første retsmøde og navnlig ikke indgiver en stævning (assignation) inden for fristen for bortfaldet af den indledende begæring til retten (requête), med det resultat, at den første sag bortfalder uden at være blevet afgjort på grund af udløbet af den fastsatte frist, i overensstemmelse med den stedlige (franske) lovgivning, der finder anvendelse i den første sag, nemlig 30 måneder efter det første indledende retsmøde b. den første sag bortfalder som ovenfor anført meget kort tid (tre dage) efter, at der er indledt en sag ved den anden ret, ved hvilken der er anlagt sag (»den anden sag«), i England, med det resultat, at der hverken foreligger en retsafgørelse i Frankrig eller nogen fare for uforenelige retsafgørelser mellem den første sag og den anden sag, og c. sagsøgeren i den første sag som følge af Det Forenede Kongeriges tidszone efter bortfaldet af den første sag altid ville kunne indlede en skilsmisssag i Frankrig, før sagsøgeren ville kunne indlede en skilsmisssag i England?	Justitsministeriet	GA	08.09.15
T-564/12	Ministry of Energy of Iran mod Rådet Påstande: Annullation af Rådets afgørelse 2012/635/FUSP af 15. oktober 2012 og af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 945/2012 af 15. oktober 2012, for så vidt som disse foranstaltninger vedrører sagsøgeren. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	08.09.15

C-20/13	Unland Sagen vedrører: 1) Skal den primære og/eller sekundære EU-ret, her navnlig direktiv 2000/78/EF, med hensyn til et omfattende forbud mod uberettiget forskelsbehandling på grund af alder fortolkes således, at det også omfatter nationale bestemmelser om aflønning af delstatsdommere?	Justitsministeriet Udenrigsministeriet	Dom	09.09.15
Forenede sager C-72/14 og C-197/14	van Dijk Sagen vedrører: 1. Skal Hoge Raad som højeste nationale retsinstans anse et præjudicielt spørgsmål, der er stillet af en lavere retsinstans, for en anledning til at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål eller til at afvente besvarelsen af det af den lavere retsinstans stillede spørgsmål, selv om Hoge Raad finder, at den korrekte anvendelse af EU-retten på det punkt, som den skal påkende, fremgår med en sådan klarhed, at der ikke kan være nogen rimelig tvivl med hensyn til, hvorledes spørgsmålet skal besvares? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, er de nederlandske myndigheder da i socialsikringsmæssig henseende bundet af en E101-attest, der er udstedt af en myndighed i en anden medlemsstat, selv om der er tale om en flodskipper i rhinfart, hvorfor reglerne om den lovgivning, der skal finde anvendelse, i forordning nr.1408/71, som attesten vedrører, ikke kan finde anvendelse i henhold til denne forordnings artikel 7, stk. 2, litra a).	Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen	Dom	09.09.15
T-660/14	SV Capital mod EBA Påstande: EBA's afgørelse af 21. februar 2014 nr. EBA C 2013 002 annulleres i sin helhed. De europæiske tilsynsmyndigheders klageudvalgs afgørelse nr. BoA 2014-CI-02 ophæves, for så vidt angår den del, der afviser klagen. Sagen hjemvises til det kompetente organ i EBA til efterprøvelse af SV Capital OÜ's klage af 24. oktober 2012 (som suppleret) med hensyn til sagens realitet. EBA tilpligtes at betale sagens omkostninger for Retten, herunder udgifter, der er påløbet til afholdelse af tvangsfuldbyrdelse.	Finanstilsynet	Dom	09.09.14
C-232/14	Portmeririon Group Sagen vedrører: »Er den anfægtede forordning uforenelig med EU-retten, for så vidt som den: i) er baseret på åbenbare urigtige vurderinger med hensyn til definitionen af den pågældende vare, hvorved konklusionerne af antidumpingundersøgelsen underkendes, og ii) ikke er tilstrækkeligt begrundet som krævet i henhold til artikel 296 TEUF?»	Erhvervsstyrelsen	GA	10.09.15
C-266/14	Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras Sagen vedrører: Skal artikel 2 i direktiv 2003/88/EF fortolkes således, at den tid, som en arbejdstager, der ikke har noget fast arbejdssted, men hver dag skal begive sig fra sit hjem til en af virksomhedens	Beskæftigelsesministeriet	Dom	10.09.15

	kunder, som er forskellig hver dag, og tage hjem til sig selv fra en anden kunde, som også er forskellig (ifølge en rejserute eller en liste, som virksomheden fremsender til ham dagen i forvejen), inden for grænserne af en mere eller mindre stor geografisk zone på de betingelser, der er nævnt i tvisten i hovedsagen, bruger på transport ved arbejdsdagens begyndelse og afslutning, skal anses for »arbejdstid« som omhandlet i den definition, der gives heraf i direktivets artikel 2, eller skal den derimod anses for en »hvileperiode«?			
C-294/14	ADM Hamburg Sagen vedrører: Skal betingelsen i artikel 74, stk. 1, første punktum i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1), som affattet ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1063/2010 af 18. november 2010 (EUT L 307 af 23.11.2010, s. 1), hvorefter de produkter, som angives til overgang til fri omsætning i Den Europæiske Union, skal være de samme som dem, der er udført fra det præferenceberettigede land, i hvilket de anses for at have oprindelse, opfyldt i en situation som den foreliggende, når flere delpartier rå palmekerneolie fra forskellige GSP-udførselslande, i hvilke de anses for at have oprindelse, ikke blev udført og indført i Den Europæiske Union fysisk adskilt, men ved udførslen påfyldtes samme tank på transportskibet og i blandet tilstand indførtes i Den Europæiske Union i denne tank, i hvilken forbindelse det kan udelukkes, at der under transporten af disse produkter og indtil deres overgang til fri omsætning kom andre –navnlig ikke-præferenceberettigede – produkter i transportskibets tank[?]	Skatteministeriet	GA	10.09.15
C-315/14	Marchon Germany Sagen vedrører: Skal artikel 17, stk. 2, litra a), første led, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af en national ordning, hvorefter »nye kunder« også kan være kunder, som handelsagenten har skaffet, og som ganske vist allerede har forretnings-forbindelser med agenturgiveren vedrørende produkter fra et produktsortiment, som denne distribuerer, men dog ikke vedrørende produkter, som agenturgiveren har overdraget handelsagenten eneretten til at formidle?	Justitsministeriet	GA	10.09.15
C-363/14	Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union Påstande: Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/269/EU af 6. maj 2014 om ændring af afgørelse 2009/935/RIA for så vidt angår listen over de tredjelande og organisationer, hvormed Europol skal indgå aftaler (1), annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	10.09.15

C-408/14	Wojciechowski Sagen vedrører: »Er princippet om loyalt samarbejde og artikel 4, stk. 3, TEU, på den ene side, og artikel 34, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, på den anden side, til hinder for, at en medlemsstat kan nedsætte eller afslå at tilkende alderspension til en arbejdstager som følge af ydelser, der er erlagt i henhold til denne medlemsstats lovgivning, når det samlede antal beskæftigelsesår i denne medlemsstat og ved Unionens institutioner overstiger den beskæftigelsesperiode på 45 år, der er nævnt i artikel 10a i kongelig anordning nr. 50 af 24. oktober 1967 om alders- og efterladtepension til arbejdstagere?«	Justitsministeriet	Dom	10.09.15
C-428/14	DHL Express (Italy) et DHL Global Forwarding (Italy) Sagen vedrører: (i) de nationale konkurrencemyndigheder i deres egen praksis ikke må afvige fra de instrumenter, som er blevet defineret og vedtaget af Det Europæiske Konkurrencenetværk, særligt fra samarbejdsprogrammet, i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede, uden at dette er i strid med EU-Domstolens bemærkninger i præmis 21 og 22 i dommen af 14. juni 2011, sag C-360/09	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	10.09.15
C-471/14	Seattle Genetics 1. Fastsættes tidspunktet for den første tilladelse til markedsføring i Fællesskabet henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 469/2009 af 6. maj 2009 om det supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler i henhold til fællesskabsretten, eller henviser denne bestemmelse til det tidspunkt, hvor tilladelsen træder i kraft i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning? 2. I tilfælde af, at Den Europæiske Unions Domstol bekræfter, at tidspunktet i henhold til spørgsmål 1 fastsættes i henhold til fællesskabsretten: Hvilket tidspunkt er relevant i denne forbindelse – tidspunktet for tilladelsen, eller tidspunktet for meddelelsen?	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	10.09.15
C-473/14	Dimos Kropias Attikis Sagen vedrører: 1) Udgør planen for arealanvendelse i et storbyområde – der fastlægger de generelle målsætninger, retningslinjer og programmer for den territoriale planlægning og byplanlægning for et areal, som er større end byområdet, og som blandt sine generelle målsætninger specifikt angiver beskyttelsen af de omkringliggende bjerge samt forhindrer yderligere byudvikling – en plan, som gør det muligt for den kompetente forvaltningsmyndighed at undlade at gennemføre en strategisk miljøvurdering som omhandlet i artikel 3 i direktiv 2001/42/EF (EFT L 197) – således som direktivet er fortolket i Domstolens dom af 22. marts 2012, C-567/10, Inter-Environnement Bruxelles m.fl., præmis 42 – af en plan, som er blevet vedtaget efterfølgende ved dekret på grundlag af en lovbestemt tilladelse, og som har integreret den ovennævnte plan for arealanvendelse	Miljøstyrelsen	Dom	10.09.15

	og har etableret beskyttelsesområder for et af de ovennævnte bjerge samt fastsat de heraf tilladte former for brug og aktiviteter med det formål at specificere og gennemføre målsætningerne med beskyttelse af de omhandlede bjerge og forhindre byudvikling?			
Forenede sager T-91/14 og T-92/14	Brookfield New Zealand (Gala Schnitzer) Påstande: Afgørelse truffet den 20. september 2013 af Appellammeret ved EF-Sortsmyndigheden (sag A 004/2007) annulleres. EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	10.09.15
T-346/13	Den Helleniske Republik mod Kommissionen Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/214/EU af 2. maj 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer K(2013) 2436) (EUT L 123, s. 11) annulleres, for så vidt angår Den Helleniske Republik. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	10.09.15
T-446/10	Produtos Químicos mod Kommissionen Sagsøgerens påstande: Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold. Kommissionens afgørelse 2010/355/EU annulleres. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger. Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som findes påkrævet.	Miljøstyrelsen	Dom	10.09.15
T-158/13	Iralco mod Rådet Påstande: Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran annulleres, for så vidt som de anfægtede retsakter omfatter sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	15.09.15
T-346/12	Ungarn mod Kommissionen Påstande: Kommissionens afgørelse K(2012) 3324 endelig af 25. maj 2012 om den nationale finansielle støtte, der ydes til producentorganisationer, annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	15.09.15
C-215/14	Nestlé Sagen vedrører: 1) Er det for at fastslå, at et varemærke har opnået fornødent særpræg som følge af den brug, der gjort heraf, som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2008/95/EF, tilstrækkeligt, at ansøgeren beviser, at en betydelig andel af den	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	16.09.15

	<p>relevante personkreds på den relevante dato genkender varemærket og forbinder det med ansøgerens varer i den forstand, at de vil identificere ansøgeren, hvis de bliver bedt om at overveje hvem, der markedsfører varer forsynet med varemærket, eller skal ansøgeren bevise, at en betydelig andel af den relevante personkreds støtter sig til varemærket (i modsætning til ethvert andet varemærke, som måtte være til stede) som en angivelse af varenes oprindelse? 2) Såfremt en udformning består af tre væsentlige kendetegn, hvoraf det ene følger af varens egen karakter, og hvoraf to er nødvendige for at opnå et teknisk resultat, er artikel 3, stk. 1, litra e), nr. i) og/eller nr. ii), i direktiv 2008/95/EF da til hinder for registrering af denne udformning som varemærke? 3) Skal artikel 3, stk. 1, litra e), nr. ii), i direktiv 2008/95/EF fortolkes således, at den er til hinder for registrering af udformninger, som er nødvendige for at opnå et teknisk resultat, for så vidt angår den måde, hvorpå varerne fremstilles, i modsætning til den måde, hvorpå de fungerer?</p>			
C-361/13	<p>Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 45 og 48 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (1), idet den nægter udbetaling af julegodtgørelse i henhold til lov nr. 592/2006 til modtagelsesberettigede, der er bosat i en anden medlemsstat end Den Slovakiske Republik.</p> <p>Den Slovakiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	16.09.15
C-519/13	<p>Alpha Bank Cyprus</p> <p>Sagen vedrører: 1) »Er forkyndelse af standardattesten i henhold til forordning (EF) nr. 1393/2007 påkrævet i alle tilfælde, eller kan der være undtagelser? 2) Hvis det fastslås, at forkyndelsen er påkrævet i alle tilfælde, er undladelsen heraf i det foreliggende tilfælde da en grund til at erklære forkyndelsen ugyldig? 3) I benægtende fald, kan forkyndelsen da ske, i overensstemmelse med hensigten og formålet med forordning (EF) nr. 1393/2007, ved forkyndelse for de indstævntes advokat, som har indvilget i at give møde under protest, idet han over for sine klienter har forpligtet sig til at modtage forkyndelsen, eller skal forkyndelsen ske ved en ny forkyndelse i henhold til den procedure, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1393/2007?«</p>	Justitsministeriet	Dom	16.09.15
C-179/14	<p>Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: 1. Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om</p>	Finanstilsynet	GA	17.09.15

	<p>tjenesteydelser i det indre marked 1, idet det har indført og opretholdt SZÉP-kortordningen, som er reguleret ved dekret nr. 55 af 12. april 2011, ændret ved lov nr. CLVI af 2011, for så vidt som: § 13 i dekretet om SZÉP-kortet, fortolket i sammenhæng med § 2, stk. 2, litra d), i lov nr. XCVI af 1993, § 2, litra b), i lov nr. CXXXII af 1997 og § 1, § 2, stk. 1 og 2, § 55, stk. 1 og 3, og § 64, stk. 1, i lov nr. IV af 2006, udelukker muligheden for, at virksomhedsfilialer udsteder SZÉP-kortet, hvorved den tilsidesætter artikel 14, stk. 3, og artikel 15, stk. 2, litra b), i direktiv 2006/123. § 13 i dekretet om SZÉP-kortet, sammenholdt med § 1, § 2, stk. 1 og 2, § 55, stk. 1 og 3, og § 64, stk. 1, i lov nr. IV af 2006, § 2, stk. 2, litra d), i lov nr. XCVI af 1993 og § 2, litra b), i lov nr. CXXXII af 1997, med henblik på at opfylde de krav, der er fastsat i § 13, litra a), b) og c), i dekretet om SZÉP-kortet, ikke anerkender aktiviteter, som udøves af de virksomhedskoncerner, hvis moderselskab ikke er et selskab oprettet i henhold til ungarsk ret, og hvis medlemmer ikke er stiftet som selskab i henhold til ungarsk ret, hvorved den tilsidesætter artikel 15, stk. 1, artikel 15, stk. 2, litra b), og artikel 15, stk. 3, i direktiv 2006/123. § 13 i dekretet om SZÉP-kortet, sammenholdt med § 1, § 2, stk. 1 og 2, § 55, stk. 1 og 3, og § 64, stk. 1, i lov nr. IV af 2006, § 2, stk. 2, litra d), i lov nr. XCVI af 1993 og § 2, litra b), i lov nr. CXXXII af 1997, opretholder muligheden for, at banker og andre kreditinstitutter udsteder SZÉP-kortet, eftersom kun disse virksomheder kan opfylde kravene fastsat i dekretets § 13, og derved tilsidesætter artikel 15, stk. 1, artikel 15, stk. 2, litra d), og artikel 15, stk. 3, i direktiv 2006/123. § 13 i dekretet om SZÉP-kortet er i strid med artikel 16 i direktiv 2006/123, idet den kræver, at der findes et ungarsk forretningssted, for at SZÉP-kortet kan udstedes.</p>			
C-312/14	<p>Banif Plus Bank</p> <p>1) Skal artikel 4, stk. 1, nr. 2) (investeringservice og -aktiviteter), og nr. 17) (finansielle instrumenter), samt bilag I, afsnit C, nr. 4) (valutaterminsforretninger, derivater), i direktiv [2004/39/EF] fortolkes således, at et tilbud til en kunde om en (kurs-)transaktion, som under den juridiske betegnelse af en låneaftale i fremmed valuta består i et kontantkøb på tidspunktet for leveringen og et fremtidigt køb på tidspunktet for tilbagebetalingen, gennemføres ved konvertering til forinter af et beløb registreret i udenlandsk valuta, og indebærer, at kundens lån bliver underlagt kapitalmarkedets virkninger og risici (valutakursrisiko), udgør et finansielt instrument i henhold til disse bestemmelser? 2) Skal artikel 4, stk. 1, nr. 6) (handel for egen regning), samt bilag I, afsnit A, nr. 3) (handel for egen regning), i direktiv 2004/39/EF fortolkes således, at gennemførelsen af en handel for egen regning vedrørende det i første spørgsmål beskrevne finansielle instrument udgør en investeringservice eller -aktivitet? 3) Skal</p>	Finanstilsynet	GA	17.09.15

	<p>finansieringsinstituttet foretage den vurdering af hensigtsmæssigheden, som er foreskrevet i direktivets artikel 19, stk. 4 og 5, når det tages i betragtning, at valutaterminsforretningen – som udgør en investeringsservice vedrørende afledte finansielle instrumenter – blev tilbudt som en del af et andet finansielt produkt (nærmere bestemt en låneaftale), og at det afledte instrument i sig selv udgør et komplekst finansielt instrument? Skal direktivets artikel 19, stk. 9, fortolkes således, at bestemmelsen ikke finder anvendelse, fordi de risici, som kunden påtager sig i forbindelse med henholdsvis lånet og det finansielle instrument er grundlæggende forskellige, og fordi en vurdering af hensigtsmæssigheden dermed er uomgængelig, når handelen omfatter et afledt instrument? 4) Giver omgåelsen af direktivets artikel 19, stk. 4 og 5, anledning til at erklære den låneaftale, der er indgået mellem banken og kunden, ugyldig?</p>			
C-336/14	<p>Ince</p> <p>Sagen vedrører: I. Vedrørende første sigtelse (januar 2012) og vedrørende anden sigtelse frem til udgangen af juni 2012: 1 a) Skal artikel 56 TEUF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at de retshåndhævende myndigheder pålægger straf for formidling af sportsvæddemål – som sker uden en tysk tilladelse – til arrangører af væddemål med licens i et andet EU-land, når der gælder et krav om, at arrangøren af væddemål også skal have en tysk tilladelse, som de nationale instanser imidlertid ikke må udstede til ikke-statslige arrangører af væddemål som følge af en retlig situation (monopol på afholdelse af sportsvæddemål) som strider imod EU-retten? 1 b) Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 1 a), hvis de statslige instanser i en af de 15 tyske delstater, som i fællesskab har etableret og håndhæver det statslige monopol på sportsvæddemål, i forbuds- eller straffesager hævder, at det lovbestemte forbud mod at give en tilladelse til private udbydere ikke håndhæves i denne delstat i forbindelse med en eventuel ansøgning om en arrangør- eller formidlingstilladelse? 1 c) Skal de EU-retlige principper, navnlig reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samt Domstol-ens dom i sag C-186/11 fortolkes således, at de er til hinder for et permanent forbud mod eller strafpålægelse af grænseoverskridende formidling af sportsvæddemål, som kunne betegnes som »forebyggende«, hvis dette begrundes med, at det ikke var »åbenbart, dvs. fremgik uden videre undersøgelse« for den myndighed, der udsteder forbud, på tidspunktet for afgørelsen, at formidlingsaktiviteten opfylder alle materielle forudsætninger for tilladelsen, bortset fra forbeholdet om statsligt monopol? 2) Skal direktiv 98/34/EF fortolkes således, at det er til hinder for at pålægge straf for formidling af sportsvæddemål uden tysk tilladelse via en væddemålsautomat til en arrangør af væddemål, som har licens i et andet EU-land, hvis de statslige indgreb bygger på lovgivningen</p>	<p>Udenrigsministeriet Finansministeriet Finanstilsynet</p>	GA	17.09.15

	i en enkelt delstat, som ikke er notificeret til Europa-Kommissionen, og som har samme indhold som den statsaftale om hasardspil (»GlüStV«), der ikke længere er gældende?			
C-344/14	<p>Kyowa Hakko Europe</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er aminosyreblandinger som de i hovedsagen omhandlede (RM0630 og RM0789), ved hjælp af hvilke der (tillige [org. s. 2] med kulhydrater og fedtstoffer) fremstilles et næringsmiddel til erstatning af et principielt livsnødvendigt stof, der er til stede i normal ernæring, men som konkret kan være allergiudløsende, hvorved allergibetingede sundhedsskadelige virkninger kan undgås, og som kan give mulighed for lindring eller endog helbredelse af skader, der allerede er indtrådt, et lægemiddel bestående af flere produkter, der er blandede til profylaktisk eller terapeutisk brug, som omhandlet i pos. 3003 i den kombinerede nomenklatur? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: 2. Er aminosyreblandingerne næringsmidler henhørende under position 2106 i den kombinerede nomenklatur, der i henhold til bestemmelse 1, litra a), til kapitel 30 i den kombinerede nomenklatur ikke er omfattet af dette kapitel, idet de ikke har yderligere profylaktisk eller terapeutisk virkning end tilførsel af næring?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Sundhedsstyrelsen	Dom	17.09.15
C-416/14	<p>Fratelli De Pra et SAIV</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er den nationale lovgivning vedrørende terminaludstyr til den jordbaserede mobile radiotjeneste, navnlig – artikel 2, stk. 4, i lovdekret nr. 4/2014, ophøjet til lov nr. 50/2014, sammenholdt med – artikel 160 i lovdekret nr. 259/2003 og – artikel 21 i den vedlagte tarifliste til dekret fra republikkens præsident nr. 641/1972, som ved at sidestille terminaludstyr med radiostationer forpligter brugeren til at opnå en generel tilladelse og en radiolicens, der danner grundlaget for opkrævning af afgiften, forenelig med fællesskabsretten (direktiv 1999/5 samt direktiv 2002/19, 2002/20, 2002/21 og 2002/22)? Med specifik henvisning til brugen af terminaludstyr er den italienske stats krav om at forpligte brugeren til at opnå en generel tilladelse og en radiolicens henset til, at omsætning af, fri bevægelighed for og ibrugtagning af terminaludstyret allerede fuldt ud er reguleret af fællesskabsretlige retskilder (direktiv 1999/5), uden at disse fastlægger en generel tilladelse og/eller licens, da forenelig med fællesskabsretten, såfremt det bemærkes, at den generelle tilladelse og licensen kræves i henhold til den nationale lovgivning: – selv om den generelle tilladelse er en foranstaltning, som ikke berører brugeren af terminaludstyret men udelukkende de virksomheder, som omfattes af udbuddet af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (artikel 1, 2 og 3 i tilladelsesdirektivet 2002/20), – på trods af, at der stilles krav om myndighedsgodkendelse med hensyn til individuelle rettigheder til brugen af radiofrekvenser og med hensyn til rettighederne til</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	17.09.15

	<p>brugen af numre, hvilket udgør situationer uden nogen som helst forbindelse med brug af terminaludstyr, – selv om fællesskabsretten ikke fastsætter nogen pligt til at opnå en generel tilladelse eller en licens for terminaludstyr, – selv om artikel 8 i direktiv 1999/5 fastlægger, at medlemsstaterne »[ikke må] forbyde, begrænse eller hindre markedsføring eller ibrugtagning på deres område af apparatur, som er forsynet med [...] CE-mærkning«, – på trods af den grundlæggende og lovmæssige forskel samt den manglende ensartethed mellem en radiostation og terminaludstyret til den jordbaserede mobile radiotjeneste?</p>			
<p>Forenede sager C-659/13 og C-34/14</p>	<p>C & J Clark International</p> <p>Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 1 ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, i antidumpinggrundforordningen [Rådets forordning (EF) nr. 384/96 2], eftersom Kommissionen ikke undersøgte anmodningerne om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling indgivet af eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som ikke indgik i stikprøven, jf. antidumpinggrundforordningens artikel 17? Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra c), i antidumpinggrund-forordningen [Rådets forordning (EF) nr. 384/96], eftersom Kommissionen ikke traf en afgørelse senest tre måneder efter at den havde indledt undersøgelsen af anmodningerne om markedsøkonomisk behandling indgivet af eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som ikke indgik i stikprøven, jf. antidumpinggrundforordningens artikel 17? Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 2, stk. 7, litra c), i antidumpinggrundforordningen [Rådets forordning (EF) nr. 384/96], eftersom Kommissionen ikke traf en afgørelse senest tre måneder efter at den havde indledt undersøgelsen af anmodningerne om markedsøkonomisk behandling indgivet af eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som indgik i stikprøven, jf. antidumpinggrundforordningen artikel 17?</p> <p>Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 4, og artikel 17 i antidumpinggrundforordningen [Rådets forordning (EF) nr. 384/96], eftersom antallet af samarbejdende fællesskabsproducenter fra den pågældende erhvervsgrænse var utilstrækkeligt til, at Kommissionen kunne foretage en gyldig skadesvurdering og som følge deraf en gyldig vurdering af årsagssammenhængen? Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, stk. 2, i antidumpinggrundforordningen [Rådets forordning (EF) nr. 384/96] og artikel 253 EF, eftersom bevismaterialet viste, at skaden for den</p>	<p>Udenrigsministeriet Kammeradvokaten</p>	<p>GA</p>	<p>17.09.15</p>

	<p>pågældende erhvervsgren i Fællesskabet blev vurderet på grundlag af materielt ukorrekte data, og eftersom forordningen ikke giver nogen begrundelse for, at der blev set bort fra dette bevismateriale? Er Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 ugyldig, for så vidt som den er i strid med artikel 3, stk. 7, i antidumpinggrund-forordningen [Rådets forordning (EF) nr. 384/96], eftersom der ikke på korrekt vis blev sondret mellem virkningerne af andre kendte skadevoldende faktorer og virkningerne af den dumpingimport, som angiveligt havde fundet sted? I hvilket omfang kan medlemsstaternes domstole anvende Domstolens fortolkning af Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 i forbindelse med sag C-249/10 P, Brosmann, og sag C-247/10 P, Zhejiang Aokang, med henblik på at fastslå, at told ikke var skyldig efter lovgivningen, jf. EF-toldkodeksens artikel 236 [Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 3], for virksomheder, der som appellanterne i Brosmann-dommen og Zhejiang Aokang-dommen ikke indgik i stikprøven, men som indgav anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling, som ikke blev undersøgt?</p>			
T-5/13	<p>Iran Liquefied Natural Gas mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2012/635/FUSP af 15. oktober 2012 og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 945/2012 af 15. oktober 2012 annulleres, for så vidt som de anfægtede retsakter medtager sagsøgeren på listen over de personer og enheder, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	18.09.15
T-45/14	<p>HTTS og Bateni mod Rådet</p> <p>Påstande: Den første sagsøger har nedlagt følgende påstande: Rådets afgørelse 2013/661/FUSP af 15. november 2013 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran, for så vidt som den vedrører den første sagsøger, annulleres. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1154/2013 af 15. november 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran, for så vidt som den vedrører den første sagsøger, annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder den første sagsøgers omkostninger. Den anden sagsøger har nedlagt følgende påstande: Rådets afgørelse 2013/661/FUSP af 15. november 2013 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran, for så vidt som den vedrører den anden sagsøger, annulleres. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1154/2013 af 15. november 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran, for så vidt som den vedrører den anden sagsøger, annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	18.09.15

T-121/13	<p>Oil Pension Fund Investment Company mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012, annulleres med øjeblikkelig virkning, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren. Der anordnes en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement, hvorved sagsøgte pålægges at fremlægge samtlige dokumenter vedrørende den anfægtede afgørelse, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	18.09.15
Forenede sager T-156/13 og T-373/14	<p>Petro Suisse Intertrade mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2012/829/FUSP af 21. december 2012 (EUT 2012 L 356, s. 71) om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1264/2012 af 21. december 2012 (EUT 2012 L 356, s. 55) om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran annulleres, for så vidt som de anfægtede retsakter omfatter sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	18.09.15
T-359/14	<p>Federación Nacional de Cafeteros de Colombia mod KHIM — Accelerate (COLOMBIANO COFFEE HOUSE)</p> <p>Påstande: Afgørelse truffet den 27. marts 2014 af Femte Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre marked (Varemærker og Design) i sag R 1200/2013-5 ændres således at det fastslås, at betingelserne for anvendelse af den relative ugyldighedsgrund i artikel 53, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009, den absolutte ugyldighedsgrund i denne forordnings artikel 52, stk. 1, litra a), eller den ugyldighedsgrund, der er fastsat i artikel 14 i forordning nr. 510/2006, er opfyldt i det foreliggende tilfælde med hensyn til alle de varer og tjenesteydelser, som ugyldighedsbegæringen er rettet imod. Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse for så vidt som den afslår ugyldighedsbegæringen for varerne »ris, tapioka, sago; mel og næringsmidler af korn, brød, konditori- og konfekturvarer, spiseis; honning, sirup; gær, bagepulver; salt, sennep; eddike, kryddersaucer; krydderier; råis« i klasse 30 og tjenesteydelserne »tilvejebringelse af mad og drikke; midlertidig indkvartering« i klasse 43. Under alle omstændigheder tilpligtes Harmoniseringskontoret at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	18.09.15
T-395/13	<p>Miettinen mod Rådet</p>	Udenrigsministeriet	Dom	18.09.15

	<p>Påstande: Rådets afgørelse af 21. maj 2013 om afslag på adgang til dokument nr. 12979/12 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43), som meddelt i skrivelse af 21. maj 2013 til sagsøgeren med reference »06/c/02/1 3« (herefter »den anfægtede afgørelse«) samt Rådets fornyede afslag af 23. maj 2013, annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement, herunder eventuelle intervenienters sagsomkostninger.</p>	Miljøstyrelsen		
T-428/13	<p>IOC-UK md Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2013/270/FUSP af 6. juni 2013 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 156, s. 10) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 522/2013 af 6. juni 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 156, s. 3) annulleres, for så vidt som de anfægtede retsakter omfatter sagsøgeren. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	18.09.15